

Террорчилигининг энг дахшатли кўринишларидан бири – "инквизиция" номи билан машхур бўлган ва илк бор Испанияда ташкил этилган маҳкамалардир.

1452 йили испанлар мусулмон ҳокимлар билан тузилган шартномани бузиб, Гранадага бостириб кирдилар. Ҳамро шаҳрига кириб келган кардинал Мендозанинг биринчи қилган иши, шаҳар минорасига ҳоч ўрнатиш ва католик мазҳабидаги ҳамд дуосини қуйлаш бўлди. Бир неча кундан кейин Гранада епископи Испания қиролига шошилишч мактуб йўллаб, унга Масих алайҳиссалом кўриниб, Гранада ва Испаниянинг бошқа вилоятларида яшаётган мусулмонларни католиклаштириш масъулиятини зиммасига юклаганини баён қилди. Қирол, Масих алайҳиссалом "хоҳлаган" ишни амалга ошириши учун, унга ҳар қандай воситадан фойдаланиш ҳуқуқини берди. Епископ масжидларни босиб олиб, вақфларини мусодара қила бошлади. Ҳатто Гранаданинг катта Жомеъсини черковга айлантирди. Мусулмонлар масжидларни мудоффаа қилиш учун исён қила бошладилар. Уларнинг исёни шафқатсизларча бостирилди. Икки юзта мусулмон олим "христиан динига қарши чиқиш" жинояти билан айбдор деб топилди ва шаҳар майдонида гулханда қуйдирилди!.

Инквизиция христианлашмаган мусулмонларни қидира бошлади. Мусулмонлар бошларини олиб тоғларга қочдилар. Инквизиция кардинал Сисзусга Испаниядаги барча мусулмонларни йўқ қилиш ёки уларни христианлаштириш учун тезкор ҳаракат қилиш кераклиги ҳақида буйруқ берди. Қуръонлар, тафсирлар, ҳадис, фикх ва эътикод китоблари ёкиб ташланди. Инквизиция бу билан чекланмади, балки мусулмонларни гулханларда тириклай ёндириш қарорини берди. Юзлаб масжидлар черковга, отхоналарга, савдо шохобчаларига айлантирилди. Араб тилида ёзилган ёки исломий китобларни ёкиб ташлаш ҳақида алоҳида фармон чиқарилди. Гранаданинг Рамла майдонида юз минглаб китоблар қулга айлантирилди. Китобларни ёқиш бошқа шаҳар ва ноҳияларда ҳам давом этди.

Террорчиликнинг иккинчи боскичи бошланди. Епископ баъзи бой-бадавлат мусулмон хонадонларга католик мазхабини қабул килдириш учун фитналар бошлатди. Бу фитналардан бири – уларнинг ҳукумат мансабларини кўлга киритишлари эди. Унинг бу фитна тузогига бир неча хонадон аъзоларигина тушди. Бу, мусулмонлар оммасининг газабини уйготди. Кейин кардинал Химинис Гранада ҳокимлари билан ўртада имзоланган шартнома йўқолгани ва кучдан қолганини эълон килди-да, мусулмонларнинг барчасини, уларнинг фикрлари билан ҳисоблашмаган ҳолда, христианликнинг (биринчи боскичи бўлган) муқаддас сувда чўмилтириш ёки уларга ўзларига "таклиф этилаётган" янги диннинг жиҳатларини ўрганиш фурсатини бериш фармонини берди. Яна шу фармонга кўра, христиан динини қабул қилишни рад этган мусулмон ё Гранададан молу-мулкни мусодара қилдириб, хотини ва болалари билан Африкага уловсиз чиқиб кетиш ёки Гранаданинг марказида христиан динига қарши чиқиш жинояти билан ўлим жазосига тортилишни танлаши лозим эди.

Табиийки, Гранада мусулмонларининг талайгина қисми ўз дини ва эътиқоди билан хиҷрат қилишни афзал қўрди ва молу-мулкдан ажралиб, оқдларида қутиб турган йўл машаққатлари ва хатарларига эътибор бермай, пиёда йўлга отландилар. Афсуски, Гранададан чиқишлари биланок қароқчилар ва испан аскарлари уларнинг қўпларини ўлдирдилар, баъзиларини асир қилдилар, бору-бурдларини талон-тарож қилдилар. Боз устига Испаниянинг бошқа шаҳарларида ҳам католиклаштириш сиёсати жадал суръатлар билан олиб борилмоқда эди.

Гранадада христианлаштирилган мусулмонлар эски христианлардан ажралиб туришлари учун "янги христианлар" ёки "морискус" (кичик мусулмонлар) дея ном оқдилар. Морисклар ҳақида пайдар-пай қонунлар чиқа бошлади. Масалан, 1507 йилда араб тилини истеъмол қилмаслик ва андалусияликларнинг қурол-аслаҳаларини мусодара қилиш фармони чиқарилди. Бу фармонга риоя қилмаган киши биринчи сафар қўлга тушса қамок ва қурол-аслаҳани мусодара қилиш, иккинчи марта қўлга тушса қатл қилиш билан жазоланар эди. 1508 йилда исломий қийиниш тарзини таъқиқлаган қироллик фармони чиқди. 1510 йилда эса факатгина морискларга татбиқ қилинадиган "согин сигир" солиғи жорий этилди. 1511 йилда ҳукумат исломий қийиниш тарзи ва исломий усулларга биноан ҳайвон бўғизлашни таъқиқлаш ҳамда қолган-қутган исломий қитобларни гулханларда ёқиш ҳақидаги қарорларини янгитдан чиқарди.

Мусулмонларга қарши олиб борилган ушбу шафқатсиз қураш мобайнида, мусулмонларни католиклаштириш вазифаси юқлатилган инквизиция ташкил этилди. Инквизиция католиклаштириш ҳаракатлари "тўлақонли" манфаат келтирмаганини жуда яхши билар эди. Чунки, мусулмонлар зоҳиран католик қўринсаларда, аслида, ўзаро исломий

анъаналарни давом эттиришар: исломий конунларга кўра уйланишар, маст килувчи ичимликларни ичишмас, чўчка гўштарини емас, ўз мажлисларида Куръон Каримни тиловат килишар, уни варақларга кўчириб, ўрталарида таркатишар, хатто Валенсия музофотида талайгина испан христианларни Ислом дини билан мушарраф бўлишларига хамда уларнинг араб тили ва исломий ибодатларни ўрганишларига сабаб бўлишган эди.

Инквизиция хулосаларидан бири кардинал, кирол ва папанинг хушини бошидан учирди. Чунки, мусулмонларни католиклаштириш амалиёти учун тайинланган Гранада епископи ўз баённомасида шуларни таъкидлаган эди: "Морисклар Исломдан бирон одим хам ортга чекинмадилар. Уларни динларидан кайтариш учун олиб борган курашимиз салмокли самара бермади. Бундан кўра таъсирлироқ услубларни кўлламасак, улар Гранада, Валенсия ва бошқа испан музофотларидаги христианларни ёппасига Ислом динига олиб киришлари мумкин!".

Ушбу баённомаларга биноан Испаниядаги барча мусулмонларнинг, жумладан, Ислом динини қабул қилган ёки черковнинг католик окимига зид бўлган исломий анъаналар билан таъсирланганларида шубҳа бўлган христианларнинг хам, инквизиция "чигиригидан" ўтиши мажбурий қилинди. Натижада, гарб черкови тарихининг энг дахшатли ва қонли саҳифалари бошланди. Чунки, бу маҳкамалар ҳар бир мусулмон устидан ҳукм чиқаришни мақсад қилган эди.

Инквизиция – маҳкамаларнинг ажойиб тури эди. Унга чексиз имкониятлар берилган ва тарих давомида ҳеч бир ҳолим подшо қила олмаган, хатто билмаган қийноқларни ишга солган эди. У ўз ишини арабча услубда ишга этилган ҳаммомларни бузиш, исломий усуллар билан гусл қилиш-ювиниш, арабча қийиниш, араб тилида гапириш, арабча ашулалар тинглаш, арабча ёки исломий анъаналарга кўра уйланишни таъқиқлаш билан бошлади. Маст килувчи ичимликларни ичиш ёки чўчка гўштини истеъмол қилишни рад этганлиги исботланган одамга шафқатсиз жазолар қўллади. Бу таъқиқ ва фармонларга қарши чиқиш католик окимига қарши чиқиш деб ҳисобланар ва бу "жиноят"ни қилган одам инквизицияга тортилар эди!

Маҳқамада "айбдор" бир неча синовлардан ўтар эди: У ҳокимлар тарафидан белгиланган миқдордаги маст килувчи ичимликни ичадими ёки йўқми?! Кейин унга чўчка гўшти келтирилар ва ейиши талаб этилар эди! Бу билан "айбдор"нинг Ислом дини ва амрларига риоя қилиш-қилмаслиги маълум бўларди! Қошки синов шу билан тугаса! "Айбдор"ни узок ва дахшатли қийноқ босқичлари кутарди : уни маҳфий, на Қуёш нури ва на бошқа ёруғлик тушадиган қоронғу, турли қасалликлар тарқалган зиндонга, чиқиш қуни номаълум муддатгача ташланар эди. У бечора ўзига қўйилган айб нима эканини хам

билмасди! Агар ажали етиб ўша ерда ўлса, инквизиция буни "Тангрининг рахмати ва унга муносиб жазо" деб билар эди. Агар тирик колса, махкама олдида жавоб беришга мажбурланарди. Тугашили Аллохнинг ўзигина биладиган камалиш жараёнида, "айбдор" яшаш учун тинимсиз курашили зарур эди. Чунки махкама кийночка солиш ва саволларга жавоб бериши учун уни тез-тез чакирар эди.

Терговчи уни биринчи кунлари нима учун кўлга олингани ва камокка ташланганини, кандай жиноят билан айбланаётганини билиши ёки билмаслигини аниклаш учун сўроқка тутар эди. Кейин ундан ўзига келишини, атрофидаги воқеълик хақида фикр юритишини ва "виждонан барча хатолари"га иқроор бўлишини талаб килар эди. Сўнгра айбдорнинг оиласи, дўстлари, танишлари, яшаган ёки алоқада бўлган барча жойлари хақида сўрар эди. Бу аснода терговчи "айбдор"нинг сўзларини бўлмас, хохлаганича гапиришига имконият берар, унинг айтган гапларини мирза ёзиб турарди. Терговчи "айбдор"дан хануз мусулмонми ёки христиан динига бўлган ишончи қай даражада эканини синаш учун, айрим христиан дуоларни талаффуз этишни талаб килар эди.

Ушбу узок давом этган "учрашувлар"дан сўнг прокурор айбдорга у айбланаётган жиноятлар мажмуъасини ўқиб эшиттирарди. Бу мажмуъа - "айбдор"нинг тергов мобайнида айтган гапларидан махкама хайъати чиқарган, бирон асосга эга бўлмаган хулоса эди. Табиийки, "айбдор"нинг ўзини химоя қилиш учун келтираётган хужжатларнинг ҳеч эътибори йўқ эди. Чунки, махкаманинг асосий қонуни: "Иқроор бўлиш – далилларнинг подшоси!" эди. Демак, "айбдор"нинг ўзига қўйилган айбларнинг барчасига иқроор бўлишдан бошқа чораси йўқ эди!! Бу "иқроор" қай усуллар билан олиниши уларни қизиқтирмас эди! Агар "айбдор" қийноқлардан қўрқиб бир "жиноят"га иқроор бўлган бўлса, прокурор унга бошқа бир жиноятни тирқаб қўяр эди. Натижада, терговчи "айбдор"нинг қийночка солиниши муқаррар эканини биларди. Чунки, "айбдор" ҳақиқатни айтишдан бош тортиб эътироф этаётган эди!! Демак, "айбдор" ҳоҳ "айби"га иқроор бўлсин, ҳоҳ бўлмасин, қийночка солиниши "зарур" эди!.

Қийноқ, эсга келган ва келмаган нарсалар билан бошланар эди. Масалан, "айбдор"га ҳаракат қилишга мажоли қолмайдиган даражада озиб кетгунигача озик-овқат ва ичимликлар беришни таъқиқлаш. Кейин қамчи билан савалаш, тирноқларни сугуриб олиш, қизитилган темир билан тамғалаш, сочларни юлиб олиш, ваҳший хайвонларга рўпара қилиш, яра ва жароҳатларга туз сепиш, бармоқлардан оқиш... Қийноқ давомида "айбдор"нинг оғзидан чиққан барча сўзларни, қинқиритиш ва йигиларнинг барчасини мирза ёзиб борарди. Қариялар, хотин-қизлар, ҳатто болалар ҳам бу қийноқдан бенасиба қолмас эди. Қийноқлар тугаганидан сўнг "айбдор"га бир кун "таътил" берилар эди! Кейинги куни эса, қийноқ асносида ёзилган "баённома" унинг ўзига ўқиб эшиттириларди. Ҳакамлар "баённома"да ёзилган жумлаларни ўзларича изохлайдилар. Масалан: "айбдор" қийноқ пайтида йиглаб, "Ё, Аллох!" - деб қичқирган бўлса, ҳакам бу сўзни

мусулмонларгина талаффуз килишини айтади. Демак, "айбдор" ўзининг мусулмон ёки мусулмон эмаслигини исбот этиши керак. "Айбдор" бунга хох икром бўлсин, хох инкор этсин, барибир, қайта кийноққа солинади. Шундай қилиб, қийноқ силсиласининг поёни кўринмайди!!

Нихоят, ҳукм ижро қилинишидан йигирма тўрт соат олдин "айбдор"га қўйилаётган жиноятлари билдирилади. Маҳкама тарафидан чиқариладиган қарорлар уч турли бўлар эди:

Биринчи: оқланиш. Бу – инквизиция берган қарорларнинг энг нодири эди. "Айбдор" маҳкамадан оқланиб чиқса-да, кўрган қийноқлари сабабли ногирон бўлиб қолар эди. Чиккунича мол-мулки мусодара қилинган бўлар, одамлар тарафидан четлатилар, чунки одамлар у билан муомала қилиш ёки гаплашишдан "Агар назорат қилинаётган бўлса-чи! Агар шундай бўлса, бизга ҳам уникадек айблар қўйилиб қолармикин?!"- деб кўркишар эди.

Иккинчи: савалаш. "Айбдор"ни омма тўпланадиган ерга кип-яланғоч ҳолатида олиб боришиб савалашар ва баданини моматалок қилиб ташлашар эди. Хатто баъзи "айбдор"лар савалаш пайтида ҳаётдан кўз юмар, агар тирик қолса "айби"нинг жазосини олган ҳисобланса-да, ногирон ва жамият тарафидан ташлаб қўйилган инсон бўлиб умрини ўтказар эди.

Учинчи: қатл. Бу - инквизиция берган қарорларнинг энг қўпидир. Ўлим жазоси – шаҳар ўртасида ёқилган гулҳанда қўйдириш билан ижро этилар эди.

Баъзи пайтларда маҳкама қамок жазосига ҳам ҳукм қилар эди. Бирок, қамокхоналардаги маҳбуслар сони кўпайиб, муаммолар пайдо бўла бошлаганида баъзи маҳбуслар маҳкама ҳузурига чиқарилмай озод қилинар, баъзилари эса ўлдирилар эди. Маҳкамалар баъзида озодликка чиққан "айбдор"нинг ҳаёти давомида бир хил қийим қийиши ва қўчалардан ўтаётганида одамлар тарафидан ҳақоратланишини ифодалаган қарорлар ҳам чиқарган. Баъзи васикаларда чиқарилган қарорлар инсонларнинг ёшлари ёки жинсларидан қатъий назар чиқарилгани, хатто ўн бир ёшли қизчага икки юз дарра, тўқсон ёшли қолга уч юз дарра урилгани, хатто ўлиқлар ҳам бу маҳкамалардан қўтила олмани, баъзи мурдаларнинг қабрларидан чиқарилиб, гулҳанларда ёқилгани қайд этилган!

1611 йилнинг май ойида Валенсия музофотида колган мусулмонларни ҳам йўқ қилиш мақсадида бир қарор олинади. Бу қарорга кўра тирик мусулмонни тутиб олиб келган одамнинг мукофотлар билан тақдирланиши, ҳатто у мусулмонни ўзига қул-қарол қилиб олиши, ўлдирилган мусулмон боши учун ўттиз лира қўйилгани баён қилинади.

1609-1614 йиллар мобайнида Испанияда 327 000 (уч юз йигирма етти минг) мусулмон сургун қилинди. Булардан 65 000 (олтмиш беш минг) таси денгизда гарк бўлди ёки йўлларда ўлдирилди ёхуд қасаллик, очлик ва қамбағаллик қурбони бўлди. Булардан 32 000 (ўттиз икки минг) тасигина ўз юртлири – Андалусияга эсон-омон қайта олдилар. Баъзилар эса ўз юртлирида оммавий қувғин бўлишига қарамай яшириниб қолиб қетдилар. Андалусиядаги исломий қирлик ўн еттинчи ва ўн саккизинчи асрларда қечланган ва махфий равишда ўз ҳаётини давом эттирди.

Гранададаги инквизиция 1726 йилда 360 (уч юз олтмиш) оилага мансуб 1800 (бир минг саккиз юз) кишининг Ислом динига мансублик "жинояти" билан "жиноий жавобқарлик"қа қортди. Испан ёзувчиларидан бири 1728 йилнинг 9 майида бўлиб ўтган маҳқама қараёнида 46, 1728 йилнинг 10 октябрида 28 гранадалиқ устидан "Ислом динига мансублик" жинояти билан ҳукм чиқарилганини нақл қилади. Мусулмонларни таъқиб қилиш қучайди ва 1729 йилда шаҳар ҳокими қиролдан қорискларни шаҳардан қувиб чиқариб, аҳолини "ҳаром қон"дан қутқариш учун қармоғиш беришини сўради.

1769 йилда тафтиш қуруҳи Қарсия музофотидаги Қартагена шаҳрида яширин масжид қаролият қўрсатаётгани ҳақидаги маълумотни қўлга қиритди. Бунинг оқибатида юздан ортик қориск қўлга олиниб, маҳқамага қортилди ва уларнинг қўпчилиги ўлим қазосига ҳукм қилинди.

Христианлар ҳам инквизиция қурбони

Биз инквизиция ҳақида қанчалар гапирмайлик, унинг ваҳшиётна қора тариҳидан бир неча саҳифасини ва бир неча жиноятинигина қўрсатиб ўтган бўламиз. Испанияликлар инквизициядан жуда ҳам қўрқар эдилар. Чунки ҳар бир инсонни бу маҳқамаларга қортиш жуда ҳам осон эди. Қоҳ миш-мишлар ҳам маҳқамага қоришга сабаб бўлар, қоҳида эса одамнинг ўзи оғзидан қикқан сўздан қўрқиб ёки уни яхши ниётда айтганини исботлаш учун у ерга қорар, уни бирортаси эшитган бўлса нотўғри тушуниб, гина-адовати сабабли ўч олиш учун бу сўзлардан қойдаланишидан қўчир эди. Қўшнисининг хотинини севиб қолиш ва унга уйланиш умиди ёки ишқисининг маошини бермаслик қасди ёхуд савдода

ракибини синдириш орзуси ҳам чакувга сабаб бўла олар эди. Хатто болалар ҳам бирга ўйнар эканлар, тенгдошлари тарафидан отилган тухмат тоши остида колар эдилар. Масалан, болалардан бири бошқаси устидан: "Ўйин пайтида ундай деди, бундай деди" деб гувоҳлик бериши, унинг кўлга олинишига сабаб бўлар ва бечора боланинг митти бадани айбдор ёки айбсиз эканини "аниклаш" учун олиб борилган тергов, камок ва кийночка чидай олмай, хаётдан кўз юмар эди!

Ха, мусулмон бўлган ҳар қандай шахсдан кутилиш учун ёшининг катта ёки кичиклигига қарамай, оддий бир чакув билан зиндоннинг қаърига отиш жуда ҳам осон эди!!

Мусулмонларгина инквизиция қурбони бўлди десак, инсофсизлик қилган бўламиз. Чунки, христианларнинг ўзлари ҳам инквизиция қурбони бўлган эдилар. Черков юкорида тавсифлаганимиз дахшатли усулларни инквизиция воситасида христианларга нисбатан ҳам қўллаган эди. Черков бу билан одамларга дин номи билан жорий қилган фикрларининг ижросини таъминлар, черковга қарши чиққан ёки черков фикрларини танқид қилган кишиларни камокка олар, уларни дорга осиб ва гулханларда тириклай ёкиш билан қатл этар эди. Инквизиция қарорлари билан қатл этилган христианларнинг сони 300 000 (уч юз минг)дан ортиқ бўлиб, шулардан 32 000 (ўттиз икки минг)таси гулханда тириклай ёқилган эди. Улар ичида машҳур олим Жордано Бруно ҳам бор эди. Черков ундан бошқа сайёралар борлиги ҳақида айтган сўзлари учун интиком олди. Бошқа олим Галилео Галилей эса "Ер Қуёш атрофида айланади"- деб эътиқод қилгани учун қатл этилди!!

Сионистлар минглаб яҳудийларнинг (мурдаларини!!) нацистлар Германиясининг газ камераларида ёкиб юборилганини рўқач қилиб, бутун дунёни, хусусан гарб оламини тиз чўқтириб, Фаластин ерларини босиб олишда ҳақли эканликларини исботламокчи бўладилар. Бирок, бутун Олам юз минглаб, балки миллионлаб мусулмонларни қурбон қилган инквизициянинг кўп жихатларини очишдан кўз юммоқда. Зеро, нацизм Германиясининг газ камералари яҳудийларнинг мурдаларини бир неча йил ёккан бўлса, инквизиция юзлаб йиллар давомида мусулмонларни ўлдирди, гулханларда тириклай қуйдирди ёки кийночка солди!! Шундай бўлишига қарамай, Гарб давлатлари ўз архивларини сионистларга очди ва улар нацистлар тарафидан қуйдирилган яҳудийлар архивини қўлга киритиб, ҳоҳлаган даъволарини қилмоқдалар. Айни замонда Ватикан ва черков мусулмонлар ва мусулмон бўлмаган халқлар олдида ўз архивларини очишдан бош тортмоқда! Чунки, инквизициянинг қора юзини фош этадиган далиллар қўриниб қолишидан қўрқмоқда!!

Мусулмонлар инквизиция, унинг қабохатлари ва мусулмон қурбонларининг тарихини

чукур ўрганишлари керак. У коронгу кунларга етарлича баҳо бериш учун Ватикан, Испания ва бошқа христиан давлатларидаги католик черков архивларини текширишлари ва бутун Оламга черков христиан дини номи остида мусулмонларга қарши олиб борилган қураши мобайнида қилган жиноятларни, Ислом дини асосига қурилган давлат соясида христианларга берилган осуда ҳаёт билан таққослаб, намоён қилишлари лозим. Шунинг ҳам унутмаслик керакки, ҳозирги кунга қадар инквизиция ҳақида ёзилган асарларнинг барчаси христиан ҳукуматлар руҳсат берган ва мусулмон бўлмаган шарқшунос ҳамда христиан муаллифлар тарафидан ёзилгандир.

Кизил танли хиндуларни йўқ қилиш

Кизил танли хиндуларни қириб ташлаш – Исломга қарши уруш эълон қилган, Исломни – террорчилик, биз мусулмонларни эса террорчилар дея таърифлаган "жаноблар"га ҳақиқий террорчилик нима эканини билишлари учун тақдим этмокчи бўлганимиз америкача террорчилик намунасидир!

"Адабиёт хабарлари" ойномасининг 2002 йилнинг 9 июнь сонида Мунир Хамш каламига мансуб ва мавзусида нодир ҳисобланган "Америка ва дарадаги кизил танлилар" сарлавхали мақола чоп этилди. Муаллиф америкаликларнинг ўз ерларини мудофаа қилиш учун қурашган маҳаллий халқларни қандай қириб ташланганини қаламга олади.

Америкаликлар бор йўғи бир нарса – Янги Оламни барпо қилиш йўлида осуда ҳаёт кечириб турган 12 000 000 (ўн икки миллион) кишининг ёстигини қуритдилар! Бу бегуноҳ халқларни йўқ қилиш учун 93 (тўқсон уч) марта оммавий қиргин қуроллари ишлатилган урушлар қилинди. (Америкаликлар бу қиргинни шундай изоҳладилар:) "Бу урушлардан соғ-омон қолган хиндулар, америкаликлар устунлиги йўлида бўлиб ўтган жанглардан кейин, ўз қўллари билан ўз қабрларини қазидилар. Чунки, хиндулар уруш оловини биринчи бўлиб ёқдилар ва бу қурбонлардан улар жавобқардирлар! Баъзи хиндулар тангрининг қазо ва қадари билан европалар билан бирга қолган қасалликлар сабабли вафот этдилар!". Бу сўзлар - ёлгон ва бухтондир!

Қўплаб бегараз изланишлар шунинг кўрсатдики, хиндулар ҳозирги Европанинг ер майдонига яна ярим миллион гектар қўшилаётган қатта территорияда яшар эдилар. Европалар қириб қелишганида хиндуларнинг сони 100 0000 000 (юз миллион) билан 200 000 000 (икки юз миллион) ўртасида эди. Бироқ, америкалик тарихчи (барча мустамлақачилар қаби) бу сонни 1 000 000 (бир миллион) ёки 2 000 000 (икки миллион)

деб кўрсатди. Бу ракамлар тўғри эди. Чунки, бу санок (конли урушлар тугаган) 1900 йилда амалга оширилган хисоботларга кўра эди!

Америка мактабларида ўқитилаётган дарсликларда: "(Афсуски), бу киргин - бандалар хаёлига келтирмаган такдирнинг огир мусибати бўлиб, унга таслим бўлишдан бошқа чора йўқ эди" дея тушунтирилади! Худди (Япониядаги) Хиросима ва Нагасаки шаҳарларига Америа Хаво Кучларининг "бургут"лари олий максад - Жахон Урушини тўхтатиш учун ташлаган атом бомбалари каби! Бу бомбабўрон оқибатида чакалоқлар ва хотин-кизлар бир соат ичида қирилди, шаҳарлар вайронага айланди, жонли ва жонсиз инвентарлар халокатга учради. Бу, аслида, бир маданият ёйилишининг хошияси ва ёйилиш услуби эди. Агар сиз бу ишнинг айбдорини топмокчи бўлсангиз, америкача фалсафага кўра анави "бахтикарлар"нинг қирилиб кетишидаги ният, максад ва масъулиятга қарамай, табиийки, казо ва қадарни айблашингиз керак!! Америка маданияти ҳақида салбий фикрларни билдириш америкача маданиятдан нафратланиш оқибатида пайдо бўлади!!

(Босниянинг мард ўғлони) Алия Иззатбеговичнинг ёзишича, 1865 йилга қадар жорий бўлган ва ўлдирилган қизил танлининг бошига тақиб олган патлардан бирини полиция марказига олиб келган одамга мукофот бериш кўрсатилган қонун бор эди. Унинг бу қилган иши муҳитни маданий ва фикрий жихатдан қолоқ бўлган халқлардан тозалашга қўшилган қатта ҳисса ҳисобланарди. Чунки бу иш Ер юзини маданиятсиз қабилалар таркатаётган "пат"лардан тозалаш, демак эди!! "Озодлик диёри" бўлмиш Америка Қўшма Штатлари, бечора қизил танли ҳиндуларнинг тўқилган қонлари устига қурилгандир!!

Қўшма Штатлар Армияси 1846 йилда Калифорнияни ишғол қилди. Ҳисоботларга кўра, ҳиндуларнинг сони 1769 йилга қараганда бир неча баробар ўсган эди. Ишғолдан сўнг 20 йил ичида уларнинг 80 (саксон) фоизи қириб ташланди, қолганлари эса таҳқирловчи қонун таъсирида йўқ бўлиш даражасига етиб қолди. Ҳаёлий далалар ва олтин қонларининг эгаларига сиёсий салтанатни берган халқларнинг мулки, зудлик билан ҳиндуларни ишлаб чиқариш қуроли сифатида қул қилиш ва уларни, худди илғари Колорадо ва бошқа олтинга бой штатларда йўқ қилинганидек, қириб ташлашга йўналди. Чунки, бу штатлардаги олтинларни ишлаб чиқариш учун арзон ишчи қучига қатта эҳтиёж бор эди. Шунинг учун ҳинду болаларни ўғирлаш тижорати бошланди. Ўша даврдаги рўзномаларда қулжаллобларнинг қишлоқларнинг орқа қўчаларидан араваларни ўғирланган болалар билан тўлдириб, Сокрамонто ва Сан-Франциско қул бозорларига олиб кетганлари ёзилган.

Биринчи босқинчилик урушининг илк йиллари нихоясига етиб, қўшимча хизматлар: қўриқлик ва фохишалик юмуши учун хотин-кизларни ўғирлаш авж олди. Бунга кўрган

оталар ва ака-укалар "жиноят" хисобланган гурухларни уюштирдилар. Бу жараёнлар хиндуларнинг талайгина уругларини ота ерларини тарк этиб, кочишга мажбур килди. Одамларни ўгирлайдиган талончилар эса "хайрия гурухларига" бирлашдилар. Чунки улар оталарни ўлдиришар ва бу ишлари билан давлатнинг "исёнчи гурухлар"ни кириб ташлашида ўз хиссасини кўшар эдилар. Шундай килиб, хиндуларни ўлдириш ёки кул килиб сотиш, америкаликлар ёктирган "ахлоқ" ва "шараф"нинг бир парчасига айланди!

1850 йилнинг бошларида Калифорния Штати мажлисининг биринчи сессиясида кизил танли хиндуларни ўгирлаш ва кул килишнинг қонуний эканига қўшимча ўларок, "Хиндуларни химоя килиш қонуни"ни тасдиқлади. 1860 йилда бу қонун, киритилган янги иловага қўра, 10 000 000 (ўн миллион)лаб кизил танлиларни оғир ишларда ишлашга мажбур қилар эди. Чунки ўзлари ва оилаларини ўрмонлар ва тоғларга олиб чиқиб кетган "исёнчилар", Америка Қўшма Штатлари деб аталган давлатда яшашар ва Ерларини тортиб олган ЎГРИЛАРнинг қонунларига биноан "бошқаларнинг мулкларига тажовуз қилган жиноятчилар" мақомига тушиб қолган эдилар. Ҳеч қанча вақт ўтмади ҳамки, хиндуларни химоя килиш қонуни чиқарилди! Бирок, бу қонундан вилоят ҳокими Питер Берндининг жазавази тутди ва парламентнинг қонун чиқарувчи палатасига "Кизил танли хинду иркини кириб ташлаш лозимлиги"ни очик ифодалаган мактуб юборди. Унда жумладан шундай дейилган эди: "Оқ танли одам ўз вақтини олтин деб ҳисоблайди. Бирок, у ҳозирги кунда ўзининг молу мулкани қўриқлаш билан овора. Унинг олдида қирғинбарот урушдан бошқа чора йўқдир. Зотан, уруш бошланди! Энди урушни хиндулар ирки бутунлай йўқолиб кетгунига қадар давом эттириш керак!"

Америкаликлар Майя, Азита, Бухатан ва бошқа маданиятларни йўқ қилиб ташлаганликларини тан оладилар. Чунки қирғин – уларнинг қучли, "адолатли" ва бошқаларни ўз ахлокий қийматларига биноан муҳосаба қилишга тайёр бўлган Американи барпо қилиш йўлида олиб боришган қурашларининг бир бўлагидир!!